

ЧИ ЛЕГКО БУТИ ДИРЕКТОРОМ

Сімнадцятирічна Світлана Остапович (дівоче прізвище Серєда), отримавши у рідній Білівській середній школі атестат зрілості, подалася вступати у педагогічний. Однак не склалося, і вона влаштувалася (тимчасово, на період декретної відпустки попередниці) старшою піонервожатою у школу села Іскра. Потім на тих же умовах почергово відпрацювала у школах сіл Верхівськ та Тайкури.

Кмітлива, ініціативна, завзята піонервожата заявила про себе на весь район. Тому коли в 1978 році в селі Зоря місцеве потужне господарство «Зоря комунізму», очолюване світлою пам'яті керівником від Бога Володимиром Плютинським, звело найкращу в Україні триповерхову сільську школу з басейном та спортивним комплексом, районне начальство направило сюди Світлану Остапович на посаду старшої піонервожатої.

Відтоді минуло понад тридцять років. Світлана Андронівна заочно закінчила педагогічний інститут, пройшла всі щаблі шкільної ієрархії: працювала вихователем групи продовженого дня, учителем української мови та літератури, заступником директора і вже дев'ятий рік – директором школи.

...Виросла в простій селянській сім'ї. На перший погляд нічим не вирізнялася серед ровесників, хіба що до пісні та спорту не була байдужою. Жоден шкільний захід не проходив без її участі. Світлана була і формальним (піонерським), і неформальним ватажком класу. Часом норовистий характер брав гору: приміром, вперто вибирала дорогу до двору не через хвіртку, а обов'язково через тин. Не раз демонструвала свою затятість у роботі: ще шестикласницею, заприпитивши, як це роблять дорослі, самотужки обштукатурила батьківську хату. А коли Світланина мати потрапила до лікарні, дівча на рівні з сільськими молодими прало білизну на річці Стубла, навчилося орудувати косою, шити, кувари-ти, пекти хліб... Вимоглива, сувора

і водночас терпляча та любляча матуся Надія Володимирівна пізніше якось сказала: «Знаєш, доню, я ніколи і гадки не мала, що ти, коли виростеш, станеш учителькою».

...Світлана Андронівна Остапович першою з'являється в школі, яка нині називається Зорянський навчально-виховний комплекс «школа-гімназія», і перебуває тут допізна, аж поки з вечірньою зорею не заступлять на свій пост сторожі закладу.

– Мені, з моральної точки зору, працювати легко: ніхто не посміє сказати, що, мовляв, ти сама нічого не робиш, а з нас – вимагаєш, – ділиться думками. – Власним прикладом показую колективу, як потрібно ставитись до обов'язків. Робочий кабінет завше ремонтую власноруч. Майже всі штори в школі пошиті в нічний час моїми руками. Буває, займаюсь облаштуванням приміщення школи, порпаюсь на шкільних клумбах... Інколи в таких випадках трапляються казуси: відвідувачі запитують мене: «Де знайти вашого директора?»

» 2

ЧИ ЛЕГКО БУТИ ДИРЕКТОРОМ

Коли цікавлюся: «Навіщо він вам потрібен?», – дехто сердиться. Потім, дізнавшись, що саме я і є директором, вибачається... Педагоги твердо засвоїли правило: якщо ми беремось за ту чи іншу справу, то виконання її за сценарієм «зробимо так-сяк, аби відчепилися» – не пройде. Результат має бути найкращим. Для цього всі – від директора до школяра – працюємо в поті чола, напружуючи свої м'язи, знання, здібності й талант...

Як бачимо, зовсім не випадково у 2006 році Зорянська школа-гімназія стала лауреатом конкурсу «Сто кращих шкіл України». Торік на обласному конкурсі «Кращий навчальний заклад року» вона посіла перше місце серед сільських шкіл Рівненщини.

Разом із директором Світланною Остапович я пройшовся шкільними поверхами. Із приємністю дізнався, що тут створюється краєзнавчий музей, є навчальний кабінет (єдиний у районі) екології та кімната природи. Функціонує також кабінет здорового способу життя, де, зокрема, з учнями працюють психолог, соціальний педагог. У кімнаті історії школи зберігаються прапор колишньої держави – Союзу РСР, піонерські атрибути, колишне знамено школи і т. ін., тобто діти мають можливість пізнавати і минуле, і сучасне. При-

вертає увагу солідна бібліотека, де більше півсотні періодичних фахових видань для вчителів. Впадають у вічі вигадливо оформлені різноманітні шкільні куточки – це справа рук педагогів, учнів закладу та їх директора. Шкільне майно бездоганно збережене, панує порядок та затишок і в класах, і в коридорах, і у фойє, і на подвір'ї.

З тильного боку школи помітив вулицю. В навчальному закладі діє гурток «Юний бджолар», який веде на громадських засадах учитель трудового навчання, пасічник-любитель Олексій Григорович Прокопчук. До послуг колективу – шкільний автобус, яким діти із сіл Грабів, Бронники доїжджають до школи. Має школа-гімназія власну конюшню, де утримується для господарських потреб двійко коней. Опікується тваринами двірник Андрій Жабровець. У користуванні й кілька гектарів землі, на якій вирощують картоплю, городину.

У школі діє дитяча агітбригада «Екологічна варта», яка з року в рік виборює призові місця в обласних конкурсах. Читці-декламатори школи також щоразу перемагають в обласному конкурсі «Живи, Кобзарю». Школа-гімназія пишається своєю вже колишньою ученицею Ольгою Галайко, яка на Всеукраїнській учнівській олімпіаді з української мови та літератури здо-

була друге місце. До слова, шкільна команда з футболу – переможець обласної спартакіади школярів Рівненщини...

У славному селі Зоря трудиться згуртований розумом, відданий професійному покликанню педагогічний колектив. Світлана Андронівна з нотками гордості називала вчителів Наталію Василівну Мисько, Світлану Феофанівну Дембицьку, Юлію Сергіївну Данильченко. Ніню Григорівну Оліферчук та інших. При цьому додає: «У нашій школі навчаються ті, хто справді хоче вчитись. У нас доволі суворий підхід до оцінювання знань, ми не плодимо «липових» медалістів. Однак при вступі до вишів наші діти почуваються впевненими у своїх знаннях. Викладач одного зі столичних ВНЗ якось поцікавився у студента, нашого випускника: «Де ви отримали такі глибокі знання?» І коли дізнався, що він навчався у простій сільській школі, – дуже здивувався».

– Світлана Андронівна вміє бути вимогливою і вміє прощати. Воля – наш генератор ідей, творчих підходів і пошуків. Не любить лідарів і тих, хто скиглить. Сама ніколи нікому не жаліється, само-віддано працює і нас веде за собою, піднімає нам настрої своєю оптимістичною життєвою позицією, невечірнім ентузіазмом, –

розповідали про свого ватажка вчителі.

На всіх урочистих заходах директор школи опіває та грає на гітарі. Веде святкові вечори для педагогічного колективу. Торік під час обласного огляду учительської художньої самодіяльності в номінації «Сольне виконання» С. Остапович посіла друге місце. Окрім цього, захоплюється волейболом, відстоює честь школи в учительській спортивній команді. Має, лише ось із таким глибоким запасом духовної енергії, творчого натхнення, з такою відданістю

дітям та професійному обов'язку і тримають за нинішніх складних умов національну освіту українських вчителі.

Петро ГОРШАРУК, кор. «Сільських вістей», спеціально для «Клеванського тракту».

Директор навчально-виховного комплексу зорянська «школа-гімназія» Світлана Андронівна Остапович зі своїми вихованцями. Фото автора. Закінчення. Початок на 1 сторінці.